

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον δδ. Ἑρμοῦ—261

Ἀναμφισβήτητον ἐστὶν ὅτι ζῶμεν ἐν ἐποχῇ μεγάλῃς διανοητικῆς ἐνεργείας, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν δεομένων ἐρεύνης προβλημάτων, ἕκαστος δὲ ζητεῖ στήριγμά τι ἐφ' οὗ νὰ στηριχθῇ. Ἡ ἀβεβαιότης τῆς διανοίας καθίσταται βάσανος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Εἰσὶ μυστήρια ἐν τῇ θρησκείᾳ, ἀ οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν. Οὐδέποτε διὰ τῆς ἐρεύνης δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὸν Θεόν, τὰ βᾶθη τῆς σοφίας αὐτοῦ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ ἐρευνήσῃ. Καὶ ὁ βίος πρὸς τούτοις ἐστὶ περίπλοκος, οὐ σπανίως δὲ βαίνωμεν τυφλῶς καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ὁδὸν ἡμῶν, ἔχοντες ὡς ὁδηγὸν τὸν φιλικὸν τοῖχον. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, τὸ οὐσιῶδες πρὸς ποδηγέτησιν καὶ παραμυθίαν ἡμῶν κεῖται ἐκτὸς τῶν δυνάμεων ἡμῶν. Πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἰδίᾳ δὲ οἱ νέοι, δέον νὰ ὦσι θετικοὶ ἐν τῇ πίστει αὐτῶν. Μὴ βασιζετε τὴν πίστιν ὑμῶν ἐπὶ τῆς ἀμαθείας, ἀλλ' ἐπὶ στενῆς σχέσεως πρὸς τὴν γραφὴν. Ἐστὲ ἐπιμελεῖς σπουδασταὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ σκεπτικισμὸς ἔχει δύο πηγὰς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν καύχησιν ὑψηλῆς διανοίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐπιπολαίαν γνῶσιν τῶν Γραφῶν. Αὗται εἰσὶν αἱ δύο πηγαὶ τῆς πικρίας ἐξ ὧν ρέουσιν ὕδατα οὐδόλως τὴν δίψαν σβέννυντα, καὶ ἀ πίνοντες ἀπορροφᾶτε πυρετὸν καὶ ἀγωνίαν. Ἀποφεύγετε ἀμφοτέρας καὶ ἐνθυμήθητε ὅτι ὁ προσερχόμενος τῷ Θεῷ πρέπει νὰ κρατῇ ἐν μιᾷ χειρὶ ταπεινώσιν ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ εὐγνωμοσύνην, ὡς προσφοράς εἰς τὸν βωμὸν αὐτοῦ.

«Εἰ δὲ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ δίδοντος Θεοῦ πᾶσιν ἀπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ· αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ριπιζομένῳ.»

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Σενέχεια, ἴδε ἀριθ. 5).

«— Χαῖρε, ἀνέκραξε, πνευματικέ μου πάτερ· φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀετοῦ εὖρον εὐκαιρίαν οἱ γῦπες νὰ καταστρέψωσι τὴν φωλέαν των. Ἐπρεπε νὰ τὰ περιμένω, ἀλλὰ θὰ μοὶ τὸ πληρώσωσι! Οὕτως ἀναμφιβόλως θέλει ἰσχύσει ἐν τῷ κράτει των ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη· οὕτω τηρεῖ ὁ Ἐλγ τὸν βασιλικὸν λόγον του. Πλὴν ἔλεος, εἶπέ μοι, ποῦ εἶναι ἡ Ἰνγεβόργη;»

«— Υἱέ μου, ἀποκρίνεται ὁ γέρον ἐν ἀπορίᾳ, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησας διὰ τὰς Ὀρκάδας, ὁ Βίγκ ἀπῆλθε καθ' ἡμῶν φέρων στρατὸν πενταπλάσιον τοῦ ἡμετέρου. Μᾶς ἐνίκησε· καὶ οἱ ῥυακὲς ἐκ τοῦ αἵματος ἐρυθράνθησαν. Ὁ κοῦφος Ἀλφδὰν ἐπολέμησε γενναίως, ἀλλ' ὁ Ἐλγ ἐτράπη εἰς φυγὴν συμπαράσῳρας κατόπιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀδελφόν του, ἐν δὲ τῇ φυγῇ των ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν κατοικίαν σου. Ὁ νικητὴς τοῖς προέτεινε συμβιβασμὸν ζητῶν καὶ γέρας τοῦ πολέμου τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του ἢ τὰ στέμματα των. Οὕτως ἡ βασιλὶς ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Βίγκ εἰς Νορδηγίαν.

«— Ὡ γύναι, ἀνέκραξεν ὁ Φριτιόφ, διδόμενος εἰς σκαῖον γέλωτα οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ σου μᾶς μαγεύουσι καὶ τὰ ψευδῆ δάκρυά σου μᾶς καθιστῶσιν ἀναισθήτους. Ὡ γύναι, ἡ ἔχουσα τὸν τράχηλον ἐλαφάντινον καὶ ῥοδίνην τὴν χροιάν εἶσαι σταθερὰ ὡς ἡ χιὼν τοῦ ἔαρος καὶ πιστὴ ὡς ὁ πνέων ἄνεμος! Ἡ προδότις! πόσῳ μοὶ ἦτο προσφιλες καὶ τὴν ἡγάπων, καὶ τὴν ἀγαπῶ ἔτι, διότι δὲν τὴν περιφρονῶ ἔτι ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἦτο φίλη μου! Ὅταν ἐπεχείρουν ἀγῶνα τινα αὐτὴ ἦτο τὸ γέρας· τὰ πάντα εἶχομεν κοινὰ, θλίψεις τε καὶ εὐ-